

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIOCIOI, ȘTEFAN

Cele douăsprezece încuietori / Ștefan Ciocoi. - București :

Librex Publishing, 2017

ISBN 978-606-8894-48-5

821.135.1

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2017

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

ȘTEFAN CIOCIOI

CELE DOUĂSPREZECE ÎNCUIETORI

 LIBREX

București, 2017

I. VISUL LUI ALASTOR

Anul 517 d.R.C.

UȘA încăperii se trânti, iar Finn, Garda Regelui, un bărbat trecut de prima tinerețe, se întoarse spre a vedea cum, rând pe rând, în Sala de Consiliu intrară Alton I Linus, Regele Linierei, fiul său, Eldric, cei cinci sfătuitori regali, al căror nume nu se obosise să-l memoreze, doi bărbați în armură și un tânăr cu capul acoperit de o glugă. Dintre toți oamenii prezenți, prințul îl intriga cel mai tare, căci, imediat ce se așeză, își puse capul între brațe și adormi pe masă. Era mereu obosit, mereu cu gândurile în altă parte. În niciun caz nu avea comportarea unui rege obișnuit. Însă, *niciunul dintre marii regi ai Linierei n-a fost obișnuit*, își spuse el, zâmbind.

—Să începem, deci, Consiliul, spuse Alton I, cu o voce gravă. După cum știți, Daetria a mai anexat un regat... Acum sunt trei, în doar doi ani.

—Sire, Daetria se află tocmai în nordul continentului, noi la limita de sud! Nu văd cu ce ne afectează asta, zise unul din sfătuitori. Presupunând prin absurd că ajung la noi, o să fim pregătiți, o să avem armată, o să avem resurse. Daetria e un pericol pentru multe regate. Sigur o să fie opriți de alții!

—Ia spune-mi, Lord Dulfus, știi ce regat au anexat?

—Probabil altceva lipsit de însemnătate. Cum pe hărțile noastre, singurul regat important e Galafor, orice altceva nu contează. Sire

—Singurul regat important era Galafor, până acum câteva săptămâni.

Figurile tuturor se întunecară.

—Gala..forul... Dar.. Dar nu e posibil ca un regat așa mic cum e Daetria...

—Cum era Daetria, vrei să spui, îl corectă Alton I pe sfătuitor. Firește, pericolul nu va veni din partea lor, ci din partea altor regate mai apropiate de noi, ce vor vrea să strângă trupe ca să se pregătească de războiul ce va împărți, în cele din urmă, continentul. Tocmai de aceea, trebuie, la rândul nostru, să luăm aceleași măsuri. Ne creștem armata și să ne dezvoltăm economia. Mă tem că suntem obligați să recurgem la măsuri drastice.

—Cum ar fi? întrebare sfătuitorii.

—Să cucerim alt regat, răspunse Eldric, ridicându-și capul de pe masa pe care dormise până atunci. Nu-i așa, tată?

—Întocmai.

Patru din cei cinci sfătuitori regali erau speriați de vorbele spuse de prinț. Cei doi generali, în schimb, Sir Jonah Atlas și Sir Archibald Grom, începură să râdă. Nici Eldric nu se obosise să țină minte numele mic al consilierilor, fiindcă majoritatea stăteau pe la gura tatălui său, mâncând mereu ce cade.

—Nu vedeți că râde de voi?

Cel care spusese aceste cuvinte era un bătrân cărunt, bărbos, solid, îmbrăcat într-o armură argintie, strălucitoare. Liderul militar al Ordinului Protectorilor, omul acesta fusese cel care îl învățase pe Alton I Linus să mânuiască spada, deși, de-a lungul domniei sale, nu fusese nevoit niciodată până acum să recurgă la asta.

—Alton, zi-le că nu vorbești serios, că avem toți treburi mai importante și nu stăm să cântărim glume.

—Ba vorbesc foarte serios, Sir Grom. Nu putem avea o creștere rapidă a populației decât prin anexarea unui alt regat.

—Doar nu cauți război?

—Arch, mă tem ca are dreptate...

—Și tu, Jonah? Ești generalul armatei regale! Știi câți copii o să trimiți spre moarte? Îți pasă? Cel mai bine e să ne fortificăm granițele cât putem. Așa am făcut sute de ani și nu ne-a cucerit nimeni niciodată. Cu Ordinul Protectorilor alături, suntem de neclintit.

—Nu vom rezista, Sir Grom, zise Eldric.

—Prințe, nu știi câte războaie ai văzut tu, dar eu apăr regatul ăsta de patruzeci de ani! N-a trecut nimic de noi niciodată! Nici invaziile estaliene, nici Revolta Norilor, nimic nu ne-a dărâmat! Înțeleg de ce regele îți permite să iei parte la astfel de întâlniri, dar lasă adulții să vorbească! Sunt în joc sute de mii de vieți omenești! Vrei să îi ai pe toți pe conștiință?

În sala mică, cu pereții plini de rafturi de cărți, prin care lumina intra doar prin câteva ferestre plasate strategic ca să nu obosească ochii, se făcu liniște.

—Sir Grom, nu crezi că ești prea dur cu Eldric? întrebă o siluetă rezemată de perete, cu mâinile în sân.

—Câtă insolență! exclamă Archibald.

Finn se săturase să audă insulte. Întotdeauna i s-a părut că oamenii care vorbesc mult, gândesc puțin.

—Câți ani crezi că am? izbucni Sir Grom. Vârsta atrage respectul celor ca voi! Îți uiți locul, paznicule!

—Ah, iar regele ce atrage? Prințul e tânăr. El nu merită respect, nu? Cine își uită locul de fapt? Sau membrii familiei regale se rezumă doar la cel ce poartă coroana?

Câteva fire albe căzură din barba bătrânului și plutiră ușor spre masă. Apoi, Garda Regelui dispăru iar în umbră.

—Finn, lasă-l... Are dreptate. Ce știi eu? Tata a încercat o alianță cu cei din Estal, dar ne-au refuzat. Acest regat e cel mai sudic de pe tot continentul. Dacă va deveni parte a Linierei, nu vom mai avea griji să ne uităm mereu peste umăr, și deci, ne

vom concentra doar spre nord, de unde vine adevăratul pericol. Nu au teritoriu așa de mare, armata nu e foarte numeroasă. Ar trebui să câștigăm fără prea multe victime. Mai ales dacă Protectorii...

—Protectorii nu vor participa la războaie de cucerire! spuse Archibald. Noi am jurat să protejăm acest regat și tot teritoriul său! Tu, în calitate de viitor rege, ar trebui să te gândești la binele regatului tău, la cum să faci să nu trimiți oameni nevinovați la moarte! Tu poate că nu iubești Liniera, dar eu o am în sânge. Cât timp soldații estalieni nu vor intra pe teritoriul Linierei, Ordinul Protectorilor nu va interveni, iar asta nu e pentru că nu vreau eu, deși nu vreau, ci pentru că acesta e jurământul unui Protector! Așa este scris în Legile Ordinului!

—Totuși, o veți face dacă bătălia se va desfășura pe teritoriul Linierei. Archibald înghiți în sec.

—Și cum vei atrage armata estaliană pe teritoriul nostru?

—Îți voi răspunde eu la asta, zise regele. Nu știi dacă ați aflat sau nu, dar Estalul urmează să ne declare război. Domnule Tobin, spune-ne, te rog, despre ce e vorba.

Tânărul ascuns sub roba maronie se ridică în picioare și începu:

—Regele Stohl Estos este pe moarte. În urma unei asasinări eşuate din partea noastră, starea sa s-a agravat. Încă nu și-a ales moștenitor între cei doi fii ai săi, astfel încât vom lăsa temperamentul să îi întunece judecata și să ne declare război.

—Asasinare eşuată? Asta înseamnă Liniera acum? Nerușinatule! Când mă gândesc că ai crescut printre noi, în Ordin, iar acum nu mai ai pic de onoare! izbucni Archibald Grom spre omul cu glugă. Te-aș croi chiar eu dacă n-aș avea încă respect pentru cel care te-a salvat de pe străzi!

—Liniște, Sir Grom! spuse regele, ridicând mâna. Asasinarea eşuată a fost la ordinele mele și numai domnul Tobin știa acest lucru. Continuă, te rog, îi făcu Alton I semn.

—Stohl Estos are doi fii. Primul-născut, moștenind temperamentul tatălui său, strânge deja armată să ne atace teritoriile, în speranța că bătrânul rege îl va remarca și îi va lăsa lui coroana. De partea cealaltă, fiul mai mic este cel care l-a însoțit pe Estos în toate călătoriile diplomatice și știe mersul lucrurilor în regat. Pentru stabilitate, există oameni care îi vor sprijini acestuia ascensiunea la tron. Ținând cont de geografia din partea de sud a Linierei, sunt multe văi unde, în funcție de poziționare, putem forța inamicul să intre într-o luptă pe care noi o vom controla. Rapoartele deja vorbesc de o oștire loială doar primului-născut. Pentru a intra în grațiile tatălui său, mezinul va folosi o altă oștire, strânsă de oamenii care-l susțin pe el. Ne confruntăm cu două armate separate, ambele urmărind să ne prindă într-un clește. În ultimii douăzeci de ani, nu am mai avut niciun conflict armat împotriva Estalului, deci putem să presupunem că oștirile lor rivalizează, într-o oarecare măsură, cu ale noastre.

După ce zise aceste lucruri, băiatul se așeză la loc și își trase roba peste cap. Acesta trebuia să fie noul consilier al afacerilor externe, *un nume pompos dat responsabilului cu spionii regatului*, după cum gândea Eldric. Cu toate acestea, momentul era perfect.

—Dacă așa stau lucrurile, doar unul poate fi rege. Mai devreme sau mai târziu, nu o să lupte unul împotriva celuilalt? întrebă Sir Atlas.

Regele zâmbi.

—Întocmai. Însă nu putem să ne bazăm pe un război civil. Lucrurile sunt clare, spuse Alton Linus. Stohl Estos este încă în viață. Va trebui să așteptăm oștirile să apară și le vom împărștia treptat. Ordinul Protectorilor ne va sprijini de îndată ce inamicii pășesc pe teritoriul Linierei. Ce spuneti?

Regele decisese deja, dar i se părea corect să afle și părerea celorlalți. Mai exact, era curios dacă Eldric gândea la fel ca el.

—Eu sunt pentru, răspuse fiecare sfătuitor pe rând.

—Nici eu, se trezi Eldric că zice.

—Prințe Linus, vrei să îți argumentezi afirmația?

—Păi... Da, în mod normal aș fi de acord cu ceilalți, însă ne scapă un aspect. Dacă fiul mai mic nu își dorește să devină rege, ar putea urmări să-l sprijine pe fratele său să ajungă la tron. Chiar dacă unii nobili îl preferă pe mezin sau e însăși dorința regelui estalian, niciunul dintre aceste aspecte nu are relevanță atâta timp cât fiul cel mic își cedează locul de bună voie. Cu alte cuvinte, sunt șanse mari să nu fie două oștiri, ci doar una. Noi încă ne revenim după Revolta Norilor, iar timpul e prea scurt să cerem întăriri din Zathria, mai ales că și ei au problemele lor la graniță.

—Și atunci, mărite prinț? întrebă un sfătuitor.

—Forțăm noi războiul civil.

Toți făcură ochii mari.

—Poftim?! tresări Archibald. Cum?!

—Simplu. Îi oferim șansa primului-născut să se alieze cu noi.

Când vine vorba de lupte pentru coroană, nici măcar cuvântul propriului tău frate nu mai înseamnă nimic. Mai degrabă ai crede niște străini. Noi suntem străinii. Îi dăm șansa de a deveni rege al Estalului. Cum facem asta? Îl încurajăm să își adune o armată loială sub conducerea lui, separată de armata fratelui său mai mic și îi garantăm că îi vom da tronul regatului dacă își va folosi toate trupele strânse ca întăriri pentru noi. În focul războiului, nimeni nu mai știe cine e aliat și cine e dușman, nu? Tot ce va trebui să facă va fi să apară la final, să măture ce a mai rămas și să-și revendice coroana.

—Și chiar vom face asta, prințe Eldric? întrebă Jonah Atlas.

—Firește că nu. Aici intervin Protectorii. Vor ține izolată oștirea cealaltă în timp ce noi curățăm partea noastră. Sub promisiunea că vom anunța noi când să intre în război, acel mesaj nu va mai ajunge niciodată, iar după ce terminăm cu

fiul cel mic, ne vom întoarce asupra primului-născut și, în felul acesta, vom lăsa Estal fără moștenitori. Regatul va fi aruncat în haos, iar noi vom putea instaura propria noastră conducere până ce se vor stabili lucrurile. Mai rămâne doar să vedem strategia de război. Cred că dacă alegem această cale, se va vărsa cel mai puțin sânge. Acum, sper doar să vedeți punctul meu de vedere.

Regele zâmbi. Era mândru de fiul său. Totuși... Nu toți credeau la fel.

—N-ai pic de onoare, Eldric Linus! strigă Archibald Grom. Aceste gânduri mișelești nu-ți fac cinste! Te dezonoarezi pe tine, precum și pe toți cei care-ți urmează ordinele nebunești!

—Cu ce îi dezonzor? Doar fac ce le-am zis. Sunt cavaleri buni și ascultători în continuare, nu? Nu e tras nimeni la răspundere în locul superiorului său.

—Dacă tu crezi că așa se conduce un regat, te înșeli amarnic! Nimeni nu te va iubi! Vei ajunge mai rău decât Regele Trădător sau Alastor Linus!

—Vremea pentru astfel de gândire a trecut, Sir Archibald. Ne pregătim de un război la nivelul întregului continent. Dacă aveți o idee mai bună, care implică pierderea de mai puține vieți omenești, vă ascult cu mare drag. Însă, țineți cont că veți suporta pe deplin consecințele alegerilor dumneavoastră. Grom, una dintre cele mai vechi familii ale Linierei, dezonorată chiar de cel mai bătrân membru în viață. Generații întregi de cavaleri care v-ar întoarce spatele... Eu n-aș risca în locul dumneavoastră.

Sir Arcibald tremura de nervi, dar se așeză și nu mai zise nimic.

Regele bătu cu degetul în masă și grăi:

—Dacă tot suntem azi aici, să mergem în Camera de Război. E timpul să luăm deciziile.

Eldric și Finn ieșiră ultimii din încăpere.

—Îmi pare rău, Eldric, dar de data asta te-ai întrecut pe tine! Nu te-am mai văzut așa de manipulativ niciodată. Bătrânul Archibald nu mai are mult de trăit, așa că atunci când vei ajunge rege, nu o să îl mai ai pe cap.

—Da, când voi ajunge rege..., îngână Eldric.

—Iar Jonah te privea de parcă era mândru de copilul lui... Că tot am adus vorba... Ai mai vorbit cu ea?

—Cu cine? tresări prințul dintr-o dată.

—Știi tu... Cu ea? Cu... Fiica lui? Îmi pare rău, nu contează.

Eldric nu mai voia să-l bage în seamă. Orice gând în acea direcție era doar o distragere. Mergeau amândoi pe holul larg, luminat de sute de lumânări parfumate. Nu erau cu mult în spatele celorlalți, așa că tânărul putea auzi ce se vorbea. Observă atunci că rînd pe rînd, sfătuitoarii se despărțiră de grup și o luară pe alte coridoare. Totuși, una dintre persoane îl intriga, consilierul de sub robă.

—Tobin, nu-i așa? întrebă el, trăgându-l pe băiat de gilgiu.

—Da, prințe Eldric, acesta mi-e numele.

—De când ești consilierul spio... pardon...?

—De când cel vechi a suferit un accident nefericit...

Tobin îl privi de sub robă pe Eldric, apoi schiță un zâmbet scurt, care îl făcu pe prinț să se retragă lângă Finn.

—Nu știam că tata are astfel de oameni în subordine..., îi spuse Eldric gârzii.

—E nevoie de anumiți oameni pentru a îndeplini anumite sarcini. Calea tatălui tău este în lumină. Implicit, trebuie să existe unii care să îi poarte întunericul. Însă, la cum te-ai comportat azi, se pare că tu ți-l vei purta singur, chicoti Finn.

Intrară toți în Camera de Război. Era o încăpere destul de spațioasă, cu zeci de hărți împăturite, multe teancuri de cărți așezate peste tot. Pe un perete se putea vedea întregul continent, cu fiecare regat în parte. Un fir roșu, împletit, delimita acum noua Daetria. Atunci au realizat toți că pericolul era real.

Pe masă, regele puse harta combinată a Linierei și Estalului. Scoase apoi niște figurine de bronz dintr-un sertar și le așeză lângă.

—Jonah, dorești să începi?

Bărbatul chel, cu barbă neagră deasă, zâmbi și spuse:

—Nu, Stăpâne. E planul lui Eldric acesta. După îmi voi da cu părerea.

—Mulțumesc, Sir Atlas. Eu m-am gândit la ceva simplu. Îl vom invita pe fiul cel mare al lui Estos în Liniera, și îi vom propune ceea ce am discutat. Sigur va accepta. Îi vom spune să sosească cu o sută de soldați, care se vor amesteca printre ai noștri. Restul vor fi, cel mai probabil, armata de rezervă despre care am discutat. Acest lucru îl va avantaja, căci va participa în bătălie fără a suferi pierderi prea mari, iar puterea noastră militară va slăbi, dacă situația e așa cum cred eu că e. Vom aștepta armata mezinului aici.

Eldric puse o figurină în dreptul unei zone cu pădure și dealuri.

—Cel mai probabil, armata de rezervă va fi undeva pe-aici.

Plasă o altă figurină în bucata de pădure dintre Liniera și Estal.

—Dacă vreun soldat de-al lor depășește granița noastră, Protectorii nu vor putea interveni. Tocmai de aceea, Sir Archibald Grom va da ordinul unui grup de oameni să apară de pe graniță, din lateral, și să îi înconjoare. Aș vrea ca Ordinul să îi închidă pe toți într-o semi-sferă de lumină până la sfârșitul bătăliei, pentru a nu putea interveni, în caz că își dau seama că au fost înșelați.

—Se va face, spuse Sir Grom cu jumătate de gură.

—Acum, armata regală va ieși de aici din pădure și va intra în grosul armatei lor. Sir Jonah, cam câte trupe avem la momentul actual?

—În două luni se vor strânge în jur de treizeci de mii.

—Tobin, câți soldați au ei?

—Mezinul are majoritatea susținătorilor, deci două-trei legiuni, poate. Fiul cel mare, dispune de susținătorii cei mai înstăriți, nobilii cei mai bogați, iar, deși are doar o legiune, oamenii sunt mult mai bine echipați decât ceilalți. Luând în calcul și mercenari, va fi o treabă dificilă pentru patru sute de Protectori, presupun.

—Ne vom descurca! spuse clar Sir Grom.

—Prea bine. Atunci, vom împărți efectivul în trei oștiri ce au nevoie de trei generali. Sir Atlas, evident... Presupun că tata ar trebui să fie al doilea, ca să părem vulnerabili, iar ultimul... Hm...

—Ar putea fi nepotul meu, sugeră Archibald Grom.

—Klaugh?

Lui Eldric îi surâdea gândul. Klaugh era prietenul său din copilărie. Fusese mereu mare și puternic, iar acesta îi promise că îi va fi mâna dreaptă atunci când Eldric va deveni rege, jurând că îl va proteja până la moarte. De-ar fi știut că prințul nu plănuia să-i ia locul tatălui său vreodată, probabil l-ar fi învinețit până când ar fi fost obligat să conducă regatul din așternuturi, hrănindu-se asistat în fiecare zi.

—Bine, atunci Klaugh Grom va fi al treilea general. Cum Klaugh Grom nu este de față, voi merge personal să îi explic totul. Sir Atlas, dumneavoastră veți avea treaba cea mai grea. Cum riscăm ca frontul să se întindă foarte mult, vreau să acoperiți partea de vest, să țineți pe loc trupele primului fiu al lui Estos până ce vom reuși să oprim armata celui de-al doilea. Misiunea dumneavoastră este să apărați Protectorii cu orice preț.

—Se va face, răspunse scurt Jonah Atlas.

—Tată, tu vei lua partea de est. Acolo, fiind dealuri, mă aștept să aibă mai puține trupe. E locul perfect să începi un atac, să-i spulberi dintr-o parte.

—Bine.

—Klaugh Grom va lua centrul, înfruntând grosul armatei. Acolo voi lupta și eu. E posibil ca de partea mezinului să fie și Cavalerii Magici, dar asta vom vedea la fața locului. Cam acesta e planul. Sugestii?

—Niciuna, răspunse Sir Atlas.

—E destul de bun, băiete, adăugă Archibald Grom.

—Bun, atunci așa va fi. Toată lumea, începeți pregătirile ordonă regele.

După ce discuția se termină, Eldric rămase singur în Camera de Război, contemplând asupra bătăliei ce va urma.

—Îmi pare rău, dar bătrânul Archie avea dreptate într-o privință. Chiar aduci puțin a Alastor Linus.

—Numele îmi sună cunoscut, dar n-am mai citit de mult Antologia istoricilor Linierei. A fost cel mai mare rege al țării, nu?

—Da. Chiar a fost.

—Chiar a fost așa de extraordinar precum se spune?

—Aș putea povesti ca și cum aș fi fost de față, râse Finn. Poate chiar am fost.

—Poate, zâmbi Eldric.

—Istoria este un concept ciudat. Peste sute de ani, câți își mai aduc aminte de strămoșii lor? Câți își recunosc originile și câți apreciază faptul că există doar datorită celor de dinainte?

—Foarte puțini.

—Întocmai. Nici cu conducătorii nu e diferit. Liniera a avut regi. Douăzeci și patru până în prezent. Unii sunt doar o ramură a unui arbore ce se întinde de-a lungul a generații. Alții, însă, au lăsat urme adânci asupra perioadei în care au trăit, creștături ce au devenit prăpastii nesfârșite până în prezent, făurind istoria.